

Útközben

Ezt a címet választottam a kiállításához. Nem volt könnyű. Gondolkodtam, hogy mi is lenne találó 30 -35 képhez közös címnek, hiszen ez most nem egy olyan tematikus sorozat, mint amikor a Kapuk-ra készültem. Itt most több időből, több témát felölelő bemutatkozásról van szó egy olyan közegben amit még elfogadnom sem volt egyszerű. Mert itt a munkáimat a megnyitó vendégein kívül /no meg aki esetleg ezért ide később elzarándokol/ betegek, orvosok, látogatók nézhetik meg, képezik akár a mindennapi háttérrel egy ideig az életüknek. Megállhatnak előttük, elgondolkodhatnak rajtuk, ilyen-olyan érzéseket kiválthatnak, felerősíthetnek bennük, talán néha örömet, esztétikai élményt is adhatnak számukra. Útközben...a szó valós és átvitt értelmében is. Az én utam és mindannyiunk útja, a születésünktől a földi létünk határáig, amit a tudatunkkal át tudunk fogni, amit megélünk. De az előtte és utána lévő ismeretlen is ami az érzékeinkben az őserőkben, tudatunk rejtett zugaiban ott rejlik. Olyasmis is amit tudatosan nem élünk meg, nem fogalmazzuk meg, de érezzük.

Útközben...magában rejtja a folyamatosságot. A pillanatnyi stációk csak állomások, melyek megélése meghatározza létünket, de már ott is van a továbblépés. A döntéseink, választásaink súlya, a felelősség magunkért és a környezetünkért....az út ami tele van elágazással, hepe-hupákkal, ahol ezernyi élmény, öröm, bánat, veszteségek, siker és kudarc állandó mozgásban tart és bár néha megállít és kérdéseivel ostromol, szinte kényszerít, hogy valahol feloldozást keress. Írj, zenélj, táncolj, énekelj, játszd el, fess !!! Keresd az utad!

A pszichiátria egy döbbenetes helyszín. Őszintén megvallva féltem amikor az itteni kiállítás lehetősége először felmerült. Mit is keresek én itt? Voltam már itt megnyitón és szent borzongással láttam a pizsamás, köntösös tétova léptű embereket akiket kicsalt a megnyitótérbe a szobáikba beszűrődő zene....És rájöttem milyen fontos dolog is amit Kassai professzor kitalált. A művészet csodája...ami kiemel és átmosza a lelket, felszabadít és talán a gyógyszerek mellett gyógyít is. Az Angyalházban ami a kórház mellett van, egy komoly művészetterápiás műhelyt és kiállító teret is működtet, s itt a Nyíró Gyula Kórház pszichiátriájának előterében egy olyan galériát hozott létre ahol most alkotó művészek alkotásaival egy másik dimenzióba emeli a kórház „nehéz leheletét”.

Az Útközben kiállítással most ide készülök. Olyan segítőket választottam, kértem, a megnyitó emlékezetessé tételéhez akikkel lelki rokonságot érzek. A versek amik Fűzik Lacitól elhangzanak dr. Nagy Mária olyan írásai, amit a képeim ihlettek. Burns Kati a régi iskolám tanítványa, aki művész, s nem csak mint énekes nő, de író is...egy csodálatos finom lény.

Az, hogy Sípos Endre elvállalta a megnyitást külön öröm a számomra, mert szakmailag nagyon sokat köszönök neki. Abban, hogy megtaláljam saját hangomat közvetve része volt. Alkotó kritikával szemlélte korábban is munkáimat és néha úgy tűnt többet lát bennük, mint amit magam gondolni mertem... Ha valaha hallotta valaki a megnyitóit, gazdagabb lett. Olyasmikre nyitja ki a látogatók szemét ami ugyan ott van a szemük előtt, de Endre közvetítésével mégis már másképp kezd látni. Megállít „Útközben” .Mert kell egy kicsit meditálni, kell helyet hagyni a mélyből felszivárgó dolgoknak is, és a tudatos látással egyesíteni .

Elindultunk...tartunk valahová...Hogy megérkezünk-e, ki tudja? De az Út, az Út fontos. Ami ott történik az az életünk. Egyszeri és megismételhetetlen. És most itt vagyunk „Út közben”

Krausz Margit

2012. február 26.